

לני, אף כי הביקור היה חסוף ביותר. איש לא האין בלקוחות, ואפשר היה לבנות במקום שעות רצופות. שורה ארוכה חברתית וידידותית, כשידידים מברכים איש בשלום רעהו, משוחחים על המצב הצבאי, בניגוד למוסדות אחרים מסוג זה, היו הלוקחות חות מפתנים מקום איש לרעהו, מותרים על תורם לחיילים שמיהרו לעמדות. מישוה אף הפיץ את הסברה שהמוסד הוא רשמי למח

כיום לתת לה גם והיא תחזור אלי. שהרי יודע אני כי יהיה זה עניין שבו יעמוד במבחן רצונה של מדינת ישראל לתת לכל אזרחיה — ללא הבדל דת או עדה — משפט צודק. ואם המשטרה מצאה לנכון להחזירה להוריה — דבר שרק בית דין רשאי להחליט עליו — הרי זה עוול חמור כלפי. אני יודע שהיא תחזור אלי.

ואמנם, שלושה ימים אחרי כן, הופיעה

בתם ותחת איום סכין שלוף הכריח אותה לנשאו. אילו אני הייתי יהודי, מתחנה מח' מור, הייתי גם אני רוצה לשתות את דמו של ערבי מתועב זה.

יחד עם האנשים הללו בא גם יהודי בשם נמשה, ידידו של מחמוד, שרצה, למנוע שפיכת דמים. לדברי מחמוד סירבה הבת אף לדבר עם הוריה. לא אצא מכאן, אעדיף למות בבית בעלי. היא טענה. העניין הלך והחמיר כשהרחוב מלא צעקות וצווחות. עד אשר נכנס אדם אחד שהראה למחמוד תעודת שוטר. מחמוד חשב שזה שוטר שאחד משכניו הועיק למקום. וכך, הוא מספר, נלקחה ממנו אשתו במרמה על ידי קרוביה כשהוא חושב כי הם הולכים לתחנת המשטרה.

לאחר ששכנה ההמולה ברחוב גיגש מח' מור למשטרה וכשנודע לו כי אף שוטר לא נשלח אל ביתו החזיר והקים זעקה גדולה. אשתי נחטפה ממני, הוא אמר לשוטרים ומסר להם את פנקס הזהויה של אשתו. זו היא תעודתה; אני רוצה שיחזירו לי אותה הביתה! קצין המשטרה שהיה במקום שלח מכונית עם שוטרים שיערכו חיפוש בבית ההורים. כעבור זמן מה חזרו השוטרים והרי דעו כי לא מצאו את בינה בבית הוריה. וכדי להרגיע את הבעל ניתנה לו האפשרות לנסוע לשם בעצמו עם השוטרים ולהיווכח במו עיניו. היה זה בשעה ארבע לפנות בוקר. למחרת, בשבע בבוקר, התייצב מחמוד בפני הקצין התורן ותיק החטיפה נפתח. מחמוד פנה גם למטה הארצי של המשטרה ושם זיהה את השוטר שנכנס לביתו כאשר הובאו לפניו תמונות שוטרים. התברר שהיה זה שוטר בחופשה שהחליט לעזור להורי הכלה על דעת עצמו.

הימים עברו ומחמוד לא קיבל כל ידיעה על אשתו. עד אשר ביום שלישי בערב, עשר ימים לאחר שבינה הוצאה מביתה, נודע לו כי הורי בינה נלקחו לתחנת המשטרה. הם נשארו שם עד למחרת כאשר הובאה גם ביינה בשמונה בבוקר. מחמוד ניסה לדבר אתה אך ללא הועיל. רק אחרי שעזבה את תחנת המשטרה בלחית משפחתה נודע לו כי אשתו מסרה הצהרה בכתב למשטרה כי כל העניין היה טעות גדולה ועתה היא מצטערת עליו. היא לא נחטפה על ידי הוריה אלא הכלה אתם מרצונה הטוב.

אשה נחשבת ככלה. אמה של בינה, רופאה העובדת במעבדות בית החולים

רק זה אלא ש,פגעו בי כאשי, הוא מספר. המשטרה חזרה לבית, חקרה את השכנים ולבסוף גילו את מחבוא הבחורה בביתו של איברהים אבו-עמר. השעה היתה שעת הצהריים אולם מאחר שהורי הבחורה הגישו תלונת חטיפה נגד מחמוד נמשכה החקירה עד חמש אחר הצהריים וכשבינה העידה כי הלכה אליו מרצונה וכי לא היה שום מעשה חטיפה, שוחרר.

"הבה נתחתן!" אחרי זה נתקל הווג בקשיים גוברים והולכים ספגישותיו. עד אשר ביום ראשון 9.9.51 הופיעה בינה כשבידה פנקס זהויה מספר 897028 של מדינת ישראל. עכשיו אני בת 18, היא אמרה לו בצהלה. עכשיו אני חופשיה ואיש אינו יכול לכפות את רצוני עלי. הבה נתחתן!

מבלי לאבד זמן ניגשו השניים לקאדי בבית הדין המוסלמי ביפו. טקס החתונה ערך זמן קצר ביותר כשבינה חותמת את שמה בעברית על התעודה הכתובה ערבית. נוסף לזה היא כתבה מכתב (עם העתק לקצין המ' חוז) אשר בו היא מודיעה שהיא מתחתנת מרצונה הטוב וכי היא רוצה גם לקבל את דת מוחמד. אחר טקס הנשואין העושה אותה למוסלמית להלכה בעיני דת מוחמד, רשם אותה הקאדי גם כמוסלמית למעשה.

בשעה אחת אחר הצהריים לקח מחמוד את כלתו הצעירה וניגשו יחדיו אל בית מחמוד שברחוב 57, עגימי. כאשר לא חזרה הבת אל בית הוריה חשבו אלה שהיתה זו חזרה על המקרים הקודמים. בעשר בלילה באה האם אל דירת הערבי, שהיה באותה שעה עם כלתו בביקור אצל השכנים. היא קראה לבתה אולם איש לא ענה. כעבור זמן מה הצטרפו אליה גם האב והאחות. אולם הפעם היתה עמדתו של מחמוד אחרת: "עכשיו היא אשתי, הוא ענה בגאווה, איש לא יקחנה ממני!"

ההורים פנו למשטרה וחזרו בלחית שוטר דים. מחמוד הראה את תעודת הנשואין וה' שוטר הסביר להורים כי אין ביכולתו להתערב בענין מאחר שהם בעל ואשה בפני החוק. אולם קשה היה לזרז שוטר לתפוס את הדבר. הוא עמד וחשק כאילו שמע בדיחה פאנטסטית: "הלא אתה ערבי! אתה ערבי!"

אך בפני האותיות הכתובות שחור על גבי לבן לא היה להורים ברירה אלא לעזוב את הווג לנפשו.

רגע אחרי הנבחרות: מיכל הריסון, גננת ירושלמית בת 20, ירוקת עיניים וחומת שער (שמאל), רגע אחרי היבחרה למלכת היופי של ישראל. לידה: יפה שפיצר, אחות סוציאלית בת 22 מרמת-גן, מלכת היופי לאזור תל-אביב (במרכז) ומדול אולשנסקי, מלכת נשף הסניקין, שנבחרה למלכת היופי של אזור חיפה.

זה, שהשלטונות מסתכלים עליו בעין יפה, דבר שהגביר את החופשיות וחוסר-המתחיות במקום.

המוסד לא נסגר. כשהחלו גורדי הסיי רונים יוצאים את העיר בדרכם לחזיתות ש' התרחקו, ערכה המשטרה האזרחית והצבאית התקפה מרוכזת על המוסד. הוא נסגר, עובד דותנו נכלאו בבית-סוהר צבאי. כעבור זמן קצר הוטלה עליהן חובת הגיוס, ועקבותיהן נעלמו בין לובשות החאקי.

אולם המוסד לא נסגר. הוא המשיך בפ' עולתו תחת שמות ופסדונימים שונים, בכל שלוש ערי הארץ, כשהשלט התמים מלחוו בדרכו. ברם, המוסד איבד את עממיותו, את חפשויותו.

באביב 1949 נעלם המוסד כליל. הוא הוזכר רק בשיחות רעים, כחלק מהי שחלף. אולם לפני חצי שנה עברה שמועה מפה לאוזן: המוסד שוב קיים. ברחוב הומה, מול אחד המשרדים הממשלתיים, לא רחוק ממ' קומה הקודם, בדירה מרווחת, המשיך המוסד את פעולתו. המחירים האמירו, היחס הורע ושוב לא ניתנה אפשרות של ברירה. למע' שה עבדה, במרבית הזמן, נערה אחת בלבד. אבל זרם הלוקחות לא פסק. עשרות גברים חיכו בסבלנות לתורם. הם חיכו תחילה כי מסדרון, הוכנסו אחר כך לחדר הקבלה והרי מה מאדם וישבו לפי סדר בואם סביב שול' חן עגול במרכזו של החדר. החדר דמה יר' תר לחדר קריאה עירוני מאשר לחדר המתנה של מוסד מסוג זה: אנשים מכל שכבות ה' ציבור, מכל הגילים, מי מעיין בעתון, מי מסכם חשבונות בפנקסו הקטן, וסתם מש' חחים בשקט ובניחותה על עניני דיומא. מדי פעם, לסימון של הסדרן, היה קם אי מי וי' צא לגג, כשלב אחרון של המתנה. שורת האנשים מסביב לשולחן היתה זזה, ולקוח חדש הוכנס מן המסדרון לאולם.

היוצא לגג הוזמן לשבת ברוב כבוד בכור' סה נוחה, לפניו היו שתי קובות: באחת מהן התכונן הלקוח האחרון לצאת, ואילו בשניה כבר עבדה הנערה. משיצא הלקוח האחרון, קם וישב הכורסה ונכנס לקובתו, — מכך עצמו ואת שתי הלירות. כך היתה הנערה עוברת מקובה לקובה, עשרות פעמים ביום, בצורה החסכנית ביותר בזמן.

למזבת הציבור. השבוע נדמה שהגיע הקץ. אך כאשר נעצר דב שמעיה, בעל, ברלה"ה, שבוע, יחד עם 30 גברים (ששוחררו מדי) שחיכו בתור לנערה האחת, היה בפיו הסבר שהשמיעו בבית המשפט: "לא למען רוחם החוקתי בית בושת, אלא סובת הציבור היתה לנגד עינינו." אחר טען שאלולא מוסדו, היו רבים מקרי האונס בעיר, אשה לבדה לא היתה יכולה לעבור ברחוב.

אמה של בינה בתחנת המשטרה. "בתי חזרה לערבי", היא הודיעה. אך הקצין משך בכתי' פיו בשקט: "גברתי", ענה לה, "אני יכול לעשות כלום. היא הלכה אליו מרצונה הטוב ואיש אינו יכול להתערב."

הפעם רצה מחמוד להיות בטוח. מיד עם חזרת אשתו, עלה למכונית ונסע. לאן? איש אינו יודע. זהו סוד שלא מסר לשכניו ואשר שכניו אינם מנסים לפענחו. כי מי רשאי להפריע לגבר ואשה הנוסעים לירח דבש?

פשעים

השלט ליווה את המוסד

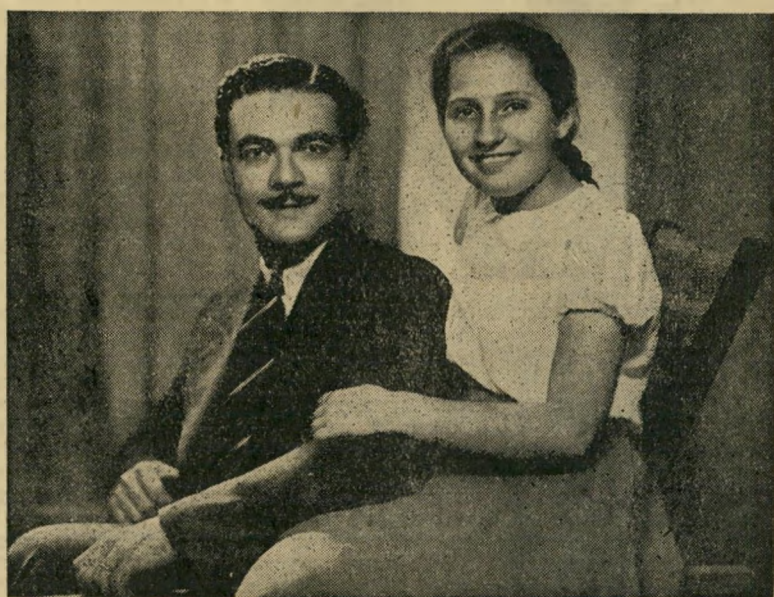
כשפרצה מלחמת העצמאות, ואלפי צעירים לבשו את מדי החאקי והצטופפו במחנות ה' אימונים, נפוץ שם שהפך חיש מושג באזור תל-אביב. שם החיבה — "ברלה" — בא לסמל בית-בושת עממי, שהציע את שירותו בעיקר לחיילים החדשים, שקיבלו הנחה מ' יחדות: במקום לירה אחת לאזרחים, חצי לירה לחיילים. אלא שיודע-ידבר רטנו כי הבדל המחיר מקורו בהבדל האכיות — ה' "סחורה" הגרועה נשמרה לחיילים.

המוסד שכן באחת הסימטאות של דרך יפרת-לאביב, בקומה השנייה של בית אבני' גיית ירושלמיות, כשעל פתחו מתנוסס ה' שלט: "משרד להעברת ורישום קרקעות, קומיטיון, השכרת דירות ובתים וכל מיני נכסי דלא-נידיו".

התנועה היתה רבה, למעשה בלתי-פוסקת, במרבית שעות היום וחלק משעות הלילה. הופעה שכיחה היתה לראות כיחה של חיי' לים, על נשקם, חוזרים מן העמדות בגבול יפו, מבקרים ב"משרד ההעברה" בדרכם ה' ביתה. הליצנים אף חיברו שיר, שהגיע ל-40 בתים, "מן העמדות, ישר לבית..."

היחס היה אדיב. כשניגש מישוה ל' דלת, נפתחה זו לרחחה והלקוח הוזמן בא' דיבות פנימה על ידי בעל המוסד עצמו. מיד הוכנס למסדרון ארוך, אשר מהם מרוב ל' קוחות, מהם שסיימו, מהם שציפו בסבלנות לתורם, וסתם סקרים ובטלים למיניהם. המסדרון נסתים בחדר-קבלה כרוה, אשר ספסלי עץ פשוטים הוצמדו ליד כל ארבעת קירותיו. למיותר לציין שהספסלים האלה היו תפוסים משך כל הזמן. אל חדר המתי' נה נפתחו שש דלתות, מהאחר כל דלת קובה שהכיל את הציוד הטכנודי למוסד מ' עין זה: מטה מרופסת, כיור מים מלוכלך ודולרי ושולחן לילה קטן.

הברירה היתה חפשיה בידי הלקוח, אף כי כל הנערות עמדו על אותה רמה. הן היו פרק בפני עצמן: בין הגילים 16 ו-25, מכל העדות, מכל הגוונים. היחס היה אדיב וסוב'

מחמוד יוסף ובינה אידיבירותי

מי רשאי להפריע לגבר ואשה?

בתל-השומר, מקוה שבזאת סיימה את כל הפרשה. "אם התנגדתי לנשואים אלה אין זה מפני שאני מעריכה אל נכון את ערכו של בן-אדם. אני יודעת שגם ערבי הוא אזרח ישראלי חופשי; חיתתי ברוסיה ואני יודעת כי כל אדם שוה. התנגדותי אינה התנגדות גזעית או עדתית. אני רק לא רוצה שבתי תתחתן עם אדם אשר חינוכו — מבחינה אוניקסיבית — עדיין בשלב הפאודלי ואשר אצלו אשה נחשבת ככלב. הרי אני גם מבחינה שאהבה היא בינלאומית אולם דרושים לה תנאים מסויימים — בעיקר תרבותיים — על מנת שתוכל להחזיקם. גם מבחינה חוקית אנו בסדר: יש לנו מכתב מהרבות הראשית האומר כי החתונה היא פסולה."

אולם הבעל חושב אחרת. "אני יודע שהיא עדיין אוהבת אותי ושכל העניין הזה אינו אלא תוצאה מלחץ משפחתה. מעולם לא אס'

למחרת בצהריים באה האם לביקור. מחמוד שקיעה כי הכעס הוא עניין של יום יומיים וכי בקרוב יוכל לערוך מסיבת סולחה גדולה ולהתפייס עם המשפחה, ביקש ממנה שתיכנס לבכד את ביתו: "תפדלי", הוא אמר לה. אולם לא הועיל.

"לא אצא מכאן." בערב התהפך כל העולם. "בשעה שמונה באו אלי ההורים בלח' ית כעשרה איש שניסו להתפרץ אל דירתו ולקחת את אשתי ממני בכוח. אולם אני עמתי בפתח והתנגדתי להם בכל כוחי. עד אשר באו השכנים ואלה הסתלקו. ניגשתי לתחנת המשטרה כשגבדי קרועים ומגופי זב דם. ביקשתי מהם שיתרו בהורים לחדול ממ' עשיהם."

בשעה 11 שוב הופיעו ההורים כשמאח' ריהם צוירים 40-50 איש נסערים. הם סיפרו כנראה לשכניהם על ערבי פרוץ שחטף את